

РЕШЕНИЕ

№ 4538

гр. София, 10.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 21.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2675** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр с чл. 30а, ал.3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия /ЗООРПСМ/.

Образувано е по жалба на Л. С. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника му адв. С. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-915-0010/25.02.2019 г., издадена от началника на 01 РУ-СДВР, с която, на основание чл. 42, във вр. с чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ на жалбоподателя е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в противоречие с административно производствените правила и материалния закон. Посочва, че не са налице доказателства, от които да се направи извод за наличието на извършеното административно нарушение. Счита, че констатацията в процесната заповед не отговаря на истината и процесната заповед е издадена неправомерно. Моли за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. С., който поддържа жалбата. Счита, че административният акт е съставен от лице, което не е било свидетел, както и че няма доказателства за участниците в т.нар. сбиване.

Посочва, че ответникът не се е мотивирал защо налага най-тежкото наказание, при положение, че жалбоподателят не е регистриран като спортен хулиган и не е криминално проявен. Предвид изложеното моли за отмяна на обжалваната заповед като незаконосъобразна. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – началникът на 01 РУ-СДВР, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Чрез пълномощника си юрисконсулт П. в представени писмени бележки оспорва жалбата, като излага съображения за законосъобразност на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

СГП не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по жалбата. Административен съд София-град, Второ отделение, 50 – ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24.02.2019 г., около 12:30 ч., в [населено място], преди провеждането на футболна среща между отборите на ПФК „Л.“ С. и ФК „Ц.“, на национален стадион „В. Л.“ с начален час 13:00 часа при придвижване на лицето Л. Н. към спортната зона, в района на [улица], между метростанция „В. Л.“ и сектор „А“ на спортното съоръжение, същото е участвало в сбиване между фенове на ПФК „Л.“ С..

За задържането на жалбоподателя Л. С. Н., за 24 часа, е издадена заповед за задържане рег. № 225зз-320 от 24.02.2019 г. Направен е личен обиск на лицето, за което е съставен протокол за личен обиск от 24.02.2019 г.

Снети са и обяснения от Й., които са отразени писмено в сведение. Лицето е посочило, че на 24.02.2020 г. около 12:30 часа на път за стадион „В. Л.“, където щял да гледа футболната среща между „Л.“ и „Ц.“ – С., на кръстовището между [улица] и [улица] станал свидетел на сборичкване на две групи на фенове на „Л.“, като причината не била ясна. Той бил встрани от двете групи, като в последствие органите на реда го напръскали със сълзотворен газ. След това потърсил помощ от полицията, която го задържала.

Представена е и докладна записка от ст. полицай Л. З. П., в която е посочено, че на 24.02.2019 г., същият е бил назначен като охрана на футболната среща между Л. и Ц.. Около 12:50 часа на пропускателен пункт на моста на [улица] и [улица] задържал по разпореждане на инсп. Ц. лицето Л. Н., за проверка за съпричастност на сбиване на [улица] и [улица]. Лицето бил предадено на групата за обработка към СДВР.

На жалбоподателя Л. С. Н. е съставен АУАН № 915/25.02.2019 г. за това, че на 24.02.2019 г., около 12:30 ч., в [населено място], преди провеждането провела футболна среща между отборите на ПФК „Л.“ С. и ФК „Ц.“, на национален стадион „В. Л.“ с начален час 13:00 часа при предвижване на лицето Л. Н. към спортната зона, в района на [улица], между метростанция „В. Л.“ и сектор „А“ на спортното съоръжение, същото е участвало в сбиване между фенове на ПФК „Л.“ С.. С тези си действия виновно е нарушил разпоредбата на чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ.

Въз основа на АУАН е издадено НП № 915/25.02.2019 г., в който е възприета и описана посочената в АУАН фактическа обстановка. С НП, на основание чл. 25, ал.1 от ЗООРПСМ, на жалбоподателя Н. е наложена глоба в размер на 1 000 лв.

Със заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-915-0010/25.02.2019 г., началника на 01 РУ-СДВР, на основание чл. 42, вр. чл. 30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ е наложил на жалбоподателя Н. забрана за посещение на

спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години. В заповедта е описано, че на 24.02.2019 г., около 12:30 ч., в [населено място], преди провеждането провела футболна среща между отборите на ПФК „Л.“ С. и ФК „Ц.“, на национален стадион „В. Л.“ с начален час 13:00 часа при предвижване на лицето Л. Н. към спортната зона, в района на [улица], между метростанция „В. Л.“ и сектор „А“ на спортното съоръжение, същото е участвало в сбиване между фенове на ПФК „Л.“ С..

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 25.02.2019 г.

Жалбата до АССГ е подадена с вх. № 6275 на 27.02.2019 г.

По делото се събраха и гласни доказателства, като е разпитан свидетелят В. П. Фетфов. От показанията му се установява, че се познават с жалбоподателя повече от две години, като са се запознали на мач. На въпросния мач, докато вървяли към стадиона с приятели, имало димки и им залютяло, имало бой. На Л. от вятъра и от димките му залютяло на очите, затъркал ги и почервенял. Един от приятелите им го посъветвал да отиде при спряла линейка, като той отишъл сам и свидетелят видял, че Л. се разговорил с полицаи. Видял, че Л. тръгнал с него, попитал друг полицаи къде го водят, като не му отговорили и видял, че го вкарват в патрулка. По-късно разбрал, че е задържан от бащата на Л., защото е участвал в сбиване, което не било вярно. Те вървели към сектора на стадиона, той бил до него, били 5-6 момчета. Твърди, че Л. не е хвърлял бомби. Предложил с К. да отидат до 01 РУ да кажели за Л., но им казали, че не можело.

По делото е представено удостоверение рег. № 513р-96631 от 29.12.2019 г. за компетентност на комисар К. И. М. – началник на 01 РУ – СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Жалбата е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта и в срока по чл. 30а, ал.3 ЗООРПСМ, който е тридневен от връчване на акта, като съдържа изискуемите реквизити и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният в настоящото производство административен акт – заповед за налагане на ПАМ по ЗООРПСМ, е издаден от компетентен административен орган – началника на 01 РУ-СДВР. Съгласно чл. 30, ал.1, т. 1 от ЗООРПСМ, началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Съгласно териториалния обхват на 01 РУ-СДВР, територията около Националния стадион В. Л., където е установено и извършено нарушението, попада в обхвата на посоченото РУ на СДВР. Поради това началника на 01 РУ-СДВР е материално и териториално компетентен за издаване на процесната заповед.

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа предвидените от закона реквизити. В заповедта са изложени мотиви, като се съдържат

фактическите и правни основания за издаването ѝ. Посочен е издателят на акта, адресатът на акта, т.е. извършителят на установеното нарушение, извършеното нарушение, като се съдържа описание на нарушението и датата на извършването му, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Описани са основните и съществени обстоятелства, свързани в нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателят да разбере какво е нарушил. Актът съдържа и решението на органа, т.е. диспозитив. Съдържат се и правните основания за издаване на акта, като е посочено, че с описаното поведение, Н. е нарушил правилата за поведение при посещение на спортни мероприятия, а конкретно действията му – предизвикване или участие в сбивания, което съставлява нарушение на чл. 21, т.10 от ЗООРПСМ. С оглед на това съдът намира, че не са налице нарушения на чл.59 АПК.

Не е налице и нарушение на административнопроизводствените правила. Спазена е разпоредбата на чл.26 АПК, тъй като настоящото административно производство е започнало със съставянето на АУАН, който оспорващият е получил срещу подпис. Оспорената заповед е издадена в предвидения в чл.30, ал.1 ЗООРПСМ срок от 24 часа от съставяне на акта за установяване на нарушение по чл.26, ал.1 ЗООРПСМ, с който нарушението е установено по предвидения в цитирания закон ред. Относим към настоящото производство е само съставеният АУАН по чл.26, ал.1 ЗООРПСМ, който следва да е редовен от външна страна и има обвързваща доказателствена сила в административното производство до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя. Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено деяние по ЗООРПСМ съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл.59, т.4, пр.1 АПК.

От приложените доказателства безспорно се установи, че на адресата на процесната заповед е съставен АУАН, на който издателят на процесната заповед се е позовал, именно затова, че на посочените дата и място е извършил конкретно описана противообществена проява /спортно хулиганство/ по смисъла на чл.21, т.10 от ЗООРПСМ. Установи се, че този АУАН е издаден от компетентен съобразно чл.26, ал.1 ЗООРПСМ орган на МВР с полицейски правомощия, предвид което съдът приема, че АУАН, въз основа на който е издадена оспорената в настоящото производство заповед, е редовно издаден. Констатациите в същия не се обориха в хода на съдебното производство. По-горе съдът прие, че извършването на вмененото нарушение не е оборено със събраните гласни доказателства. Така установеното от обективна и субективна страна нарушение съответства на приетата за нарушена правна норма на чл.21, т.10 от ЗООРПСМ –лицето е участвало в сбиване между фенове на ПФК Л. С.. Същото представлява противообществена проява /спортно хулиганство/ по смисъла на ЗООРПСМ, извършено е при предвижване на лицето към спортната зона, преди провеждането на спортно мероприятие – футболна среща от първа лига между отборите на ПФК Л. и ФК Ц. и не представлява престъпление по НК. В тази хипотеза разпоредбата на чл.30, ал.1 ЗООРПСМ предвижда, че компетентният орган след съставяне на АУАН издава НП и заповед за налагане на ПАМ забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина. Т.е., не е

предоставено в оперативната самостоятелност на органа да преценява дали да приложи ПАМ или не. Поради това правилно, заедно с издаденото НП е издадена и Заповед за налагане на ПАМ - забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина.

Съдът обаче намира, че срокът, за който е наложена ПАМ е неправилно определен. Съгласно разпоредбата на чл.25, ал.1 ЗООРПСМ срокът на наложената ПАМ от вида на процесната е от една до две години. В случая административният орган е наложил максималния срок за забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина от две години. Изборът на срок за ПАМ, който е различен от минималния налага излагане на мотиви защо органът счита, че именно този срок е най-подходящ, да въздейства превантивно и превъзпитаващо на жалбоподателя. Освен липсата на мотиви, следва да се отчете фактът, че по делото не са представени доказателства за наличие на предходни противообществени прояви от страна на Н., т.е. настоящата е първа по ред, поради което и срок от една година ще бъде в достатъчна степен ефективен, за да изпълни целите на наложената ПАМ. Т.е., като е наложил ПАМ за срок от две години, административният орган не е извършил правилна преценка относно тежестта на извършеното нарушение и наложената мярка. От една страна, не е изложил мотиви за прилагане на най-дългия срок, а от друга не е отчетел правно значими факти, за да наложи този най-дълъг срок. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на ПАМ не може да е самоцел, а да преследва целите по чл. 22 от ЗАНН - да се предотврати или преустанови административното нарушение, съответно да се предотвратят или отстранят вредните последици от тях. Нарушаването на обществения ред по време на спортно мероприятие е противоправно поведение, от което безспорно обществото като цяло търпи вреди, като по арг. от чл. 22 от ЗАНН, налагането на предвидената в чл. 30, ал. 1 ЗООРПСМ ПАМ следва да има за цел да предотврати извършването на други такива нарушения и предотврати/ограничи настъпването на вредни последици. В конкретния случай, като се приемат за доказани фактите, посочени в обжалваната заповед, то те обосновават извод за нарушаване на обществения ред по време на спортни мероприятия, но реално настъпили вреди от тези действия няма. Именно това води до извод за липса на основание за прилагане на максимално предвидения в закона срок за налагане на ПАМ. След като законодателят е предвидил срок от една до две години за налагане на ПАМ, то административният орган е следвало да обоснове защо е определил максималния срок, посочен в закона. Като не е направил това, административният орган не е обосновал упражняването на предоставеното му правомощие в съответствие с целта на закона. Предвид изложеното обжалваната заповед е постановена при съществено нарушение на административнопроизводствени правила относно съдържанието ѝ, както и при несъответствие с целта на закона.

Незаконосъобразността на заповедта в частта ѝ относно срока на наложената ПАМ води до материална незаконосъобразност на цялата заповед. Съдът не разполага с правомощия да измени заповедта, като намали срока, за който е наложена мярката, тъй като този въпрос е предоставен на оперативната самостоятелност на органа. Освен това, материалната незаконосъобразност на заповедта в една част води до

незаконосъобразност в нейната цялост. Срокът, за който се налага ПАМ е елемент от самата мярка, тъй като принудителната мярка не може да съществува самостоятелно без за нейното действие да бъде определен срок. Именно поради това, този срок, като елемент от ПАМ следва да се определи от органа, който прилага ПАМ. Непосочването на мотиви относно срока, за който се прилага принудителната административна мярка съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и лишава съда от възможност да установи дали актът, в тази му част, е в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК, налице е порок, обосноваващ незаконосъобразност на оспорената заповед. В този смисъл е последователната практика на ВАС относно приложението на принудителни административни мерки по различни закони, които предвиждат налагането на ПАМ. /напр. р. № 12902 от 07.10.2013 г. по адм. д. № 2972/2013 на ВАС, р. № 1498 от 11.02.2016 г. по адм. д. № 15324/2014 г., VIII отд. на ВАС/. Предвид на това, следва да бъде отменена оспорената заповед като издадена в противоречие с материалния закон.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че ответникът е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен.

При този изход на спора и съобразно разпоредбата на чл.143, ал.1 АПК оспорващият има право на присъждане на разноски. Такива следва да се присъдят общо в размер на 410 лева, от които 10 лв. за държавна такса и 400 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък. Предвид направеното възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар от ответната страна, съдът намира, че същото е неоснователно съгласно чл.8, ал. 2, т.3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която гласи, че за дела без материален интерес и конкретно по ЗМВР е предвидено възнаграждение в размер на 400лв.

Предвид изхода на спора, на ответника не се дължат разноски.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 50 – ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-915-0010/25.02.2019 г., издадена от началника на 01 РУ-СДВР, с която, на основание чл. 42, във вр. с чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ на жалбоподателя е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи към МВР да заплати на Л. С. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 410 /четиристотин и десет/ лв., представляваща разноски по делото.
РЕШЕНИЕТО може да се обжалва, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: